

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/78/2020
Identifikačné číslo spisu: 1314219841
Dátum vydania rozhodnutia: 30. decembra 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1314219841.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Accounting Partners, s.r.o., so sídlom Cyrilova 9, Bratislava, IČO: 44 368 437, zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Paškalom, so sídlom Záhradnícka 27, Bratislava proti žalovanému: TENDER PARTNER s.r.o., so sídlom Kukučínova 4, Bratislava, IČO: 46 422 803, o zaplatenie 100,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III, pod sp. zn. 25Cb/231/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2018, č. k. 3Cob/17/2018-392, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 24. októbra 2016, č. k. 25Cb/231/2015-256 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 100,- Eur s 8,25 % úrokom z omeškania ročne od 21. apríla 2014 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur. Súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca ako poskytovateľ a žalovaný ako objednávateľ uzavreli konkludentným spôsobom Zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, v rámci ktorej sa žalobca zaviazal žalovanému poskytovať služby vedenia účtovnej a mzdovej agendy za sumu 25,- Eur mesačne tak, ako to vyplynulo z totožných tvrdení strán sporu. Uvedená čiastka bola žalobcom fakturovaná za mesiac september 2013 faktúrou č. 2013158, za mesiac október faktúrou č. 20123159, za mesiac november faktúrou č. 2013173 a za mesiac december faktúrou č. 2013184. Nepochybná bola skutočnosť, že všetky 4 faktúry boli žalovaným riadne uhradené. Nesporné bolo i to, že všetky 4 faktúry boli dobropisované faktúrou č. 2013191 a suma 100,- Eur bola vrátená žalovanému, čo potvrdil v odpore proti platobnému rozkazu. Sporným medzi stranami sporu bol dôvod, pre ktorý

došlo k vystaveniu dobropisu a vráteniu zaplatenej sumy 100,- Eur, keď žalobca tvrdil, že k takému kroku pristúpil z dôvodu snahy o nekonfliktné ukončenie spolupráce so žalovaným ku koncu roku 2013 a žalovaný tvrdil, že žalobca k takému kroku pristúpil ako dôsledok reklamácie poskytovaných služieb ústne vyjadrených na stretnutí dňa 21. decembra 2013. Strany sporu do spisu založili mailovú komunikáciu z obdobia od počiatku spolupráce, resp. od júla 2013 do februára 2014, z ktorej bolo zrejmé, že obsahom mailov za rok 2013 žiadne reklamácie neboli a ústnu reklamáciu služieb, ktorá mala byť vyjadrená na osobnom stretnutí dňa 21. decembra 2013 konateľka žalobcu poprela, tvrdeniu konateľky žalovaného nenasvedčuje ani obsah mailov po uvedenom stretnutí zo dňa 22. decembra 2013 a 23. decembra 2013, z čoho bolo zrejmé, že žalovaná dôkazné bremeno neunesla a súdu nepreukázala, že vykonané práce reklamovala. Uvedenému nasvedčuje aj písomné Prehlásenie spoločnosti Sahesa s.r.o., ktorá na požiadanie konateľky žalobcu prehlásila, že mala vykonať rekonštrukciu účtovníctva za celý rok 2013, do ktorého spadá aj vedenie účtovníctva zo strany žalobcu a pri tejto rekonštrukcii bolo zistené, že účtovníctvo bolo žalobcom vedené v súlade so zákonom. Bolo nepochybné, že žalobca účtovné práce v mesiacoch september - december 2013 pre žalovaného vykonal. Žalovaný tým, že faktúry zaplatil, nespochybnil vykonanie účtovníctva. Žalovaný nepreukázal, že vykonané práce reklamoval a teda žalobcovi vzniklo právo na dohodnutú odmenu za vykonané práce, ktoré vyúčtoval faktúrou č. 2014029 súhrnnou sumou 100,- Eur za 4 mesiace. Irelevantné bolo, že už skôr došlo k dobropisovaniu sumy 100,- Eur faktúrou č. 2013191. Žalobca nemal vôľu vykonávať služby bezplatne, bol podnikateľom a jeho cieľom bolo dosahovať zisk. K dobropisovaniu pristúpil z dôvodu bezkonfliktného ukončenia spolupráce so žalovaným, čo sa však nestalo. Z uvedeného dôvodu sa žalobca rozhodol opätovne si uplatniť odmenu za účtovnícke práce a to vystavením faktúry, ktorá bola len výzvou na zaplatenie, keďže nárok žalobcu na zaplatenie vznikol už samotným vykonaním prác. Zmluva o vedení účtovníctva bola uzavretá ústne, súdu nebolo preukázané, či a akým spôsobom boli dohodnuté spôsoby ukončenia tejto zmluvy, avšak z výpovede konateľky žalobcu jednoznačne vyplývalo, že bola vôľa ukončiť zmluvnú spoluprácu so žalovaným ku koncu roka 2013 a na tom nič nemenilo, že ešte v januári 2014 požadoval od žalovaného dodanie dokladov, aby mohol dokončiť účtovanie za december 2013 a teda odstúpenie od zmluvy žalovanou listom zo dňa 10. februára 2014 bolo pre posúdenie nároku žalobcu právne irelevantné. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“).

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 27. júna 2018, č. k. 3Cob/17/2018-392 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

4. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa v konaní nedopustil vady, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie, a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať. V odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie podrobne odôvodnil, prečo na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalobca vykonal pre žalovaného na základe ústne uzatvorenej zmluvy služby vedenia účtovníctva, ktoré fakturoval štyrmi faktúrami, ktoré žalovaný neuhradil, pričom služby účtovníctva nereklamoval. Žalobca k dobropisovaniu uhradených faktúr pristúpil ako k prejavu dobrých vzťahov so žalovaným, pričom pre správanie konateľky žalovaného opätovne vyúčtoval odmenu za štyri mesiace poskytovania služieb, čo dostatočne preukázal. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca účtovnícke úkony vykonal riadne, za čo mu prináležala odmena. Záverom odvolací súd poukázal na to, že podstatné odvolacie námietky žalovaného boli už vyhodnotené a riadne odôvodnené v napadnutom rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd odkázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p.

5. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalovaný (ďalej aj ako „dovolať“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Dovolateľ uviedol, že očakával, že na základe odvolania sa zabezpečí odstránenie protiprávneho stavu navodeného nesprávnym procesným postupom, vadami, vážnymi zásahmi a porušeniami namietanými počas konania na súde prvej inštancie. Avšak k odstráneniu vád nedošlo, pričom procesný postup odvolacieho súdu bol determinovaný tým, že z hľadiska hodnoty sporu išlo o drobný spor. Napadnutý rozsudok nenasvedčuje tomu, že došlo k skutočnému preskúmaniu konkrétnych námietok uvedených v odvolaní žalovaného. Dovolateľ poukázal na zjavnú nesprávnosť, nepreskúmateľnosť, tendenčnosť, jednostrannosť a zjavnú svojvôľu prvoinštančného rozhodnutia nepreskúmanú v rámci odvolacieho konania. Ako príklad uviedol skutočnosť, že obe strany potvrdili, že sa jednalo o určitý zmluvný typ, a to o mandátnu zmluvu. Nebolo teda pravdou, že išlo o uzatvorenie zmluvy konkludentným spôsobom. Tvrdil, že z dôkazov ním predložených bolo nepochybné, že žalovaný včas a riadne pripravil pre žalobcu ako mandatára Zmluvu o poverení spracúvaním osobných údajov v súlade s novou právnou úpravou. Strane žalobcu svedčala povinnosť preukázať skutočnosti a tvrdenia, napriek tomu ťažisko dokazovania presúval aj odvolací súd na žalovaného. Z dôkazov predložených žalobcom malo vyplývať ako bol žalovaný spokojný s jeho službami, hoci žalovaný predložil viacero dôkazov svedčiacich o opaku. Dovolateľ ďalej poukázal na to, že odvolací súd neskúmal skutočnosti, že súd prvej inštancie pre základ svojho rozhodnutia použil dôkazy predložené žalobcom na poslednom pojednávaní a to listinu obsahujúcu tvrdenia zamestnanca spoločnosti DHL Express a listinu adresovanú žalobcovi konateľkou spoločnosti Sahesa s.r.o. Žalovaný namietal nepravdivosť tvrdení v nich uvedených. Odvolací súd však nevykonal žiadny úkon smerujúci k verifikácii hodnovernosti týchto dôkazov.

7. Dovolateľ tiež namietal, že mu nebola daná možnosť položiť otázku konateľkám žalobcu, ktoré navrhol za účelom ich vypočutia predvolať. Nebolo zrejmé, prečo odvolací súd neskúmal, že na pojednávaní dňa 12. mája 2016 bola vypočutá len jediná konateľka, pani Q. X., ak považoval za sporné tie skutočnosti, ktoré uvádzal. Počas výsluchu uvedenej konateľky bola v pojednávacej miestnosti aj druhá konateľka, avšak vypočutá nebola. Odvolací súd nevykonal žiaden úkon smerujúci k verifikácii skutočností tvrdných uvedenou konateľkou. Opätovne dovolateľ poukázal na to, že nebolo pravdou, že v danom prípade išlo o uzatvorenie zmluvy konkludentným spôsobom, preto nebolo zrejmé, z akých dôvodov súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 186 ods. 2 C. s. p. Ďalej upriamil pozornosť na to, že nakoľko mal žalobca záujem odmenu fakturovať vopred, žalovaný faktúry uhradil, nie však preto, že by tým vyjadroval súhlas, ale preto, že v čase realizácie úhrad žalovaný ešte nemal vedomosť o vážnych porušeníach a nezrovnalostiach v postupoch žalobcu, ktoré reklamoval. O spôsobe vybavenia reklamácie žalobca informoval žalovaného oznámením zo dňa 27. decembra 2013, čo však spojil s účelovými tvrdeniami, ktoré nezodpovedali skutočnosti. Dovolateľ poukázal aj na nesprávnosť faktúry č. XXXXXXXX., okrem iného i na to, že uvedenú faktúru nemal k dispozícii do 16. mája 2014. Dovolateľ tvrdil, že nároku na odmenu, ktorý je predmetom sporu, sa žalobca vzdal v Oznámení zo dňa 27. decembra 2013, pričom toto rozhodnutie bolo dobrovoľné. Žalobca v spore nepredložil relevantný dôkaz vzťahujúci sa na predmet konania a preukazujúci dôvodnosť žalobného návrhu. Na druhej strane bolo preukázateľné, že dôkazy predkladané žalovaným, viaceré jeho vyjadrenia, námietky, návrhy na vykonanie dokazovania, súd ignoroval. Taktiež podľa jeho tvrdenia súd ignoroval zjavné rozpory vo vyjadreniach žalobcu, z ktorých bolo evidentné, že ich neopieral o žiadne skutočné a relevantné dôkazy. Súd sa nezaoberal tým, ako žalobca svoje tvrdenia účelovo prispôboval tomu, čo v konaní postupne vychádzalo najavo. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súčasne požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku s poukazom na ustanovenie § 444 C. s. p.

8. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a uviedol, že z dovolania nevyplýva, ako konkrétne žalovaným vytýkaný procesný postup súdu bol, resp. mohol byť spôsobilý zasiahnuť do práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Žalovaný v dovolaní napádal skutkové závery súdu prvej inštancie a vytýkal odvolaciemu súdu, že nedal odpovede na všetky námietky žalovaného. Uvedenú argumentáciu však nebolo možné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. Do práva na spravodlivý súdny proces totiž nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd

stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

9. Dovolateľ sa k vyjadreniu žalobcu k dovolaniu nevyjadril.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), s právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

11. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

12. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

13. Podľa § 431 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

14. Podľa § 440 C. s. p., dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

15. Podľa § 447 písm. c) C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

16. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) C. s. p. V predmetnej veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom tak, že žalobe žalobcu vyhovel. Odvolací súd na základe odvolania žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Dovolaním napadnuté rozhodnutie má teda charakter rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

17. Nakoľko je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, skúmal prípustnosť dovolania podľa dovolateľom namietaného dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Dovolateľ tvrdil, že v danom prípade nešlo o uzatvorenie zmluvy konkludentným spôsobom, ale strany uzavreli mandátnu zmluvu. Namietal, že dôkazné bremeno bolo prenesené na žalovaného, hoci uvedenú povinnosť mal žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie ako základ pre rozhodnutie použil dôkazy predložené žalobcom na poslednom pojednávaní. Tvrdil, že mu nebolo umožnené klásť otázky konateľkám žalobcu. Dovolateľ poukázal aj na nesprávnosť faktúry č. XXXXXXXX, okrem iného i na to, že uvedenú faktúru nemal k dispozícii do 16. mája 2014. Dovolateľ tvrdil, že nároku na odmenu, ktorý je predmetom sporu, sa žalobca vzdal v Oznámení zo dňa 27. decembra 2013, pričom toto rozhodnutie bolo dobrovoľné. Žalobca v spore nepredložil relevantný dôkaz vzťahujúci sa na predmet konania a preukazujúci dôvodnosť žalobného návrhu. Na druhej strane bolo preukázateľné, že dôkazy predkladané žalovaným, viaceré jeho vyjadrenia, námietky, návrhy na vykonanie dokazovania, súd ignoroval. Taktiež podľa jeho tvrdenia súd ignoroval zjavné rozpory vo vyjadreniach žalobcu, z ktorých bolo evidentné, že ich neopieral o žiadne skutočné a relevantné dôkazy. Súd sa nezaoberal tým, ako žalobca svoje tvrdenia účelovo prispôboval tomu, čo v konaní postupne vychádzalo najavo.

18. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p., dovolací súd konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

21. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd uvádza, že dovolateľ v zásade namieta vecný obsah rozhodnutí súdov nižšej inštancie, spôsob, ako súdy posúdili žalobcom uplatnený nárok a jeho opodstatnenosť, pričom sa nestotožnil s vykonaným dokazovaním a spôsobom hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie a odvolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, dovolací súd pripomína, že C. s. p. upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov v ustanovení § 191 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V civilnom sporovom konaní je súd povinný zvážiť, ktoré dôkazy je povinný vykonať, pričom dôvodnosť návrhov strán na doplnenie dokazovania posudzuje so zreteľom na to, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci, nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu, a nie strany sporu (ustanovenie § 185 ods. 1 C. s. p.). Ak teda v priebehu civilného sporového konania súd nevykoná všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana sporu mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999, 1Cdo/41/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 3Obdo/46/2019). Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhnuté dôkazy, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p., prípustné.

22. K ďalšej dovolacej argumentácii týkajúcej sa právneho posúdenia právneho vzťahu medzi stranami sporu najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel dovolací súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

23. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý)

právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

25. Dovolací súd vo vecnej väzbe k predchádzajúcim bodom pripomína právne závery ústavného súdu obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014, ktoré sa síce týkalo právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne a v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu plne uplatniteľné aj po uvedenom dni. S poukázaním na naďalej použiteľné právne závery ústavného súdu vyjadrené v predmetnom rozhodnutí najvyšší súd konštatuje, že v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p.

26. Dovolateľmi namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení súdov nie je vada, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bola považovaná za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., pretože ak k takejto vade v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p., je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

27. K tvrdeniam dovolateľa o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti prvoinštančného rozhodnutia a odvolacieho rozhodnutia dovolací súd upriamuje pozornosť na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 03.12.2015 pod č. 2/2016 a podľa ktorého „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové aj právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

28. Po preskúmaní veci dovolací súd nezistil dovolateľom namietanú absenciu náležitého odôvodnenia, jeho nedostatočnosť, či z toho vyplývajúcu nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z odôvodnenia ktorého vyplývajú dôvody vedúce k potvrdeniu

rozhodnutia súdu prvej inštancie o vyhovení žalobe v celom rozsahu. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie, pričom na doplnenie správnosti jeho záverov sa vecne a dostatočne vyjadril k odvolacím námietkam žalobcu v súlade so zisteným a preukázaným skutkovým stavom v predmetnej veci. Konštatoval, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho privodili priaznivé rozhodnutie. Takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Námietka nedostatočného, resp. nepreskúmateľného rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

29. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ani súdu prvej inštancie, nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie a v preskúmvanej veci tak nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. c) C. s. p. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného odmietol ako procesne neprípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Keďže dovolanie bolo odmietnuté, dovolací súd nerozhodoval o návrhu dovolateľa na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 444 ods. 2 C. s. p..

30. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (ustanovenie § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p.). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 C. s. p.).

31. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.

